

рѣката. Казвате, че това може да направи само инженерътъ. Споредъ мене, всѣки човѣкъ трѣбва да бжде инженеръ за себе си и щомъ се намѣри предъ нѣкаква мжнотия, веднага да си построи мостъ отъ единия брѣгъ на своя умъ до другия. Когато се натъкне на противоречие въ чувствата си, и колата му престане да работи, той самъ трѣбва да си помогне. — Какъ ще си помогне? — Ще извика своя вътрешенъ коларъ, ще го накара да поправи колата му. Щомъ се изправи колата, работитѣ се нареждатъ добре. Съ една дума казано: човѣкъ трѣбва да има вътрешно отношение къмъ знанието, да се ползува отъ него не само за задоволяване на своитѣ физически нужди, но да задоволява своитѣ умствени и сърдечни нужди, да решава противоречията на ума и на сърдцето си.

Единъ виденъ американски проповѣдникъ излиза на амвона да проповѣдва. Той започва да развива темата си, говори въодушевено, увлича слушателитѣ си. По едно време въ салона влиза една дама съ черни очила, богато облѣчена, накичена съ украшения, и погледнала къмъ проповѣдника. Въ сжщия моментъ мисълта му се прекъснала. Той престаналъ да говори. Взелъ чаша вода, пилъ малко отъ нея и, тъкмо се готвѣлъ да каже на слушателитѣ си, че не се чувствува добре, вратата се отворила и въ салона влѣзълъ единъ беденъ, скромно облѣченъ човѣкъ. Проповѣдникътъ поглед-